

GILLETTE बरगंडी — अंक १

बरगंडी — फ्रान्स
अंक १ — दुसऱ्या आयुष्याचे फार्महाऊस

कथा कधीच सारख्या नसतात, कारण त्या ज्या क्षणी भेटतात ते क्षण कधीच सारखे नसतात. जागा बदलतात. ऋतू बदलतात. माणसे बदलतात. आणि जेव्हा स्त्रिया त्यांच्या वाटेत येतात, तेव्हा भाकिताला काहीच किंमत उरत नाही.

ही कथा मी काही काळापूर्वी सांगितली होती. आज मला ती अधिक तीव्रतेने पुन्हा सांगायची आहे, जवळजवळ स्वतःशीच केलेल्या संवादासारखी—स्मृतीची एक हाक, काळाच्या दारावर ठोठावत राहणारा एक आवाज, जो मला फक्त काय होऊन गेले याचीच नव्हे, तर कदाचित अजून काय होऊ शकेल याचीही आठवण करून देतो.

अंक १ — दुसऱ्या आयुष्याचे फार्महाऊस

वीस वर्षांपूर्वी, एक जुने फार्महाऊस विकत घेण्याच्या उद्देशाने मी फ्रान्सच्या हृदयात, बरगंडीला निघालो होतो.

तो वाइन, चीज आणि फ्रेंच लोक वारशासारखी जपतात त्या संयत अभिजाततेचा प्रदेश होता. हा व्यवहार पाहणाऱ्या स्थानिक इस्टेट एजंटला मी आधीपासून ओळखत होतो. त्याने ती मालमत्ता एक दुर्मिळ संधी म्हणून मांडली होती, आणि अटी इतक्या आकर्षक होत्या की माझे कुतूहल जागे झाले.

मी कधीच स्वस्त सौदे शोधणारा नव्हतो. स्वस्त सौदे हा माणसांचा शोध आहे. खऱ्या संधी नियतीच्या असतात.

तो भाग मोठ्या व्यापारी मार्गापासून दूर होता. पाहुणे मुख्यतः ऑगस्ट आणि सप्टेंबरच्या द्राक्षकापणीच्या हंगामात किंवा नव्या वाइनचा उत्सव साजरा करणाऱ्या स्थानिक जत्रांसाठी येत. वर्षभर उरलेल्या काळात टेकड्यांवर आणि शेतांवर शांततेचे राज्य असे.

फार्महाऊस उत्तम स्थितीत होते. त्याला थोडी देखभाल, काही बांधकामातील फेरफार आणि तळमजल्यावर एक व्यवस्थित ऑफिस हवे होते. विशेष कठीण असे काही नाही.

पण एजंट घाईत असल्यासारखा वाटत होता.

वादळ जवळ येत आहे, असे त्याने समजावले, आणि घोड्यावरून इस्टेट पटकन पाहून घ्यावी असे सुचवले.

बारा हेक्टर.

क्षितिजापर्यंत पसरलेले द्राक्षमळे.

रेड वाइन.

व्हाइट वाइन.

शॅम्पेन.

पश्चिमेला एक छोटे तळे.

बाभळीच्या झाडांच्या रांगा.

द्राक्षविक्रीचे चालू करार.

मालमत्तेतून घोड्यावरून फिरत असताना मी विचारले की मालक विकत का आहेत.

त्याचे उत्तर साधे आणि उद्ध्वस्त करणारे होते.

“माझ्या बायकोला कर्करोग आहे. तिची उरलेली वर्षे तिने या इस्टेटीला बांधलेल्या अवस्थेत घालवावीत असे मला वाटत नाही. अजून जमते आहे तोवर मला तिला जगभर फिरवून आणायचे आहे.”

मी काहीच बोललो नाही.

तबेल्यांकडे परतल्यावर माझ्या नजरेस आठ देखणे तरुण अरबी घोडे पडले.

मी संपूर्ण मालमत्तेची किंमत विचारली.

फार्महाऊस.

जमीन.

द्राक्षमळे.

तबेले.

घोडे.

तो माणूस अडखळला.

ती सांगायलाही तो जवळजवळ घाबरत असल्यासारखा वाटला.

मग त्याने सांगितली.

“साडेसहा लाख युरो.”

मी काही सेकंद विचार केला.

दुसऱ्या दिवशी आम्ही नोटरीला भेटलो.

मी पूर्ण रक्कम चुकती केली.

गृहकर्ज नाही.

बँक नाही.

वित्तपुरवठा नाही.

मी बरगंडीतल्या एका इस्टेटीचा मालक झालो.

द्राक्षबागायतदार.

शेतकरी.

अगदी गावकरीसुद्धा.

आणि मनातल्या मनात हसत मी विचार केला की मी कुत्र्यासारखे लिहितो असा दावा करणाऱ्या सगळ्यांना अखेर माझ्यासाठी परिपूर्ण व्यवसाय सापडला होता.

Ferdinando